

Zeynep Beni Bekle

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Temmuz 2021

“Her akşam koridordaki ayak sesleri
Yanlış çaldığını zannettiğim telefon
Zeynep beni bekle mutlaka geleceğim
Hem bu ne ilk ayrılığımız ne de son...”(Alıntı)

Düşlerimden teyelledim bu aşkı, Zeynep ve hür yüreğimin kafesteki fermanı.

Rüzgârımsın sen.

Feryadımsın ve figanım...

Recim edilmiş bir ömrün de bekası ve ıslıklandığım kadar da ıskaladığım mutluluğun rötarlı sayacısın,
Zeynep.

Ah, ferim.

Ah, bir kere fethedilmiş kale'm.

Ah, fendi yenilen kadın ve sensin neferi içimdeki rüzgârın...

Tohuma kaçmış düşlerin müsveddesi sen kadın ve sensin kandığım kandırıldığım ve kanadığım...

Ah, hep mi kanar insan hep mi yanar yoksa ruhumdaki hasadın da miladı mısın?

Rengim düş bozgunu.

Sitemim vişneçürüğü.

Hem rengim kardığım hem ilhamım, sevdiğim kadın...

Bir sitemdin öncesinde ve içimde aralıksız çalan siren: düşlerden ördüğüm şehrimsin ve şehvetinde
iblisin sen benim en masum halimsin.

Muradımsa dillenmeyen bense düştüm bir kez bu aşka ve sinemdesin ve sindiremediğim bir ayrılıksın
sen.

Aymazlığında yalnızlığın ve ben sevdalı şehre müptela bir şehir vapuru.

Belki adım Paşabahçe belki bohçasını kaybeden yaşlı çingene.

Çengimsin sen ve çekincelerim.

Çirkinimsin ve güzelim aslında hiç var olmamış bir aşksın sen ve âşık ve işte yüreğimin rozetini taktım ben şiirlerime ve Şimal yıldızı gibi göz kırptım sevdalı mehtaba.

Hüzün coğrafyamdaki çekincem.

Haşmetli yalnızlığında çiroz gölgesi renklerin.

Sense uzağında.

Bense içine düştüğüm aşkın tuzağında.

Gönlün ferî.

Hazanın soluk yüzü.

Verilen her fetvada sivrilen dilim.

Ah, Zeynep'im ah kara yağız sözcüklerim.

İlkem.

İlmek ilmek dokuduğum mevsim ve mevcudiyetimin kiblesi iblisin küf kokan nefesinden fersah fersah uzağına kaçtığım elbet içimde saklı cennet bahçesi.

Kayıp hüviyetim ve solgun haletiruhiyesi dünde kalan mevsimin.

Mevkiim.

Mealim.

Mırıltısı içimdeki yavru tekirin.

Ben kimim, söyle?

Sense miadı dolmuş düşlerin perisi ve ihbar ettiğim içimdeki zemheri oysaki bir ateşe döndüm ben sayende ve kırık sayacım şehla gözlerin sevdalı busen asla dokunamadığım bir ferman ve uzaktan sevdiğim müptelası olduğum sevdam.

Hazan mahsulüyüm ben oysa Haziranda doğdum ve kışlarda yola düştüm kışkışlayan kimse aslında içimdeki kışlada yeşeren bir sevdadın sen.

Mimozam.

Sarıpapatyam.

Kara gözlerinde aydınlanan dünyam.

Tezat iklimlerde elimi tutan ve tensiye ettiğim binlerce masal ve roman ve sensin asla yazamadığım hikâyem ve bensizliğe mahal veren her gecede varlığımla yakın durduğum Mevla'm.

Şair yalan mı söylemiş hem?

"Zeynep beni bekle mutlaka geleceğim
Başladığımız filmi beraber bitireceğiz.
Kim ne derse desin içimde delice bir his."